

Bạn ơi, tôi vẫn đợi

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Người đàn ông khi yêu một cô gái chân thành phải biết nghĩ tới tương lai. Là người có thể bảo vệ người con gái mình yêu suốt cuộc đời, cho cô ấy cuộc sống hạnh phúc và cho cô ấy được tự hào về mình.

Tôi đang cho cá ăn, thằng bạn chí cốt của tôi là Minh Đoàn hốt ha hốt hải chạy tới ập vô người làm đổ cả nửa thau thức ăn xuống vuông. Bực dọc, tôi quay sang:

- Có chuyện gì mà mày chạy dữ vậy, đừng vô tao đổ hết thức ăn luôn rồi này.

Minh Đoàn nói như cà lăm vì mệt:

- Bộ, ... Bộ mày hông hay gì hả?

Tôi hơi tức:

- Hay chuyện gì, mày nói luôn đi, còn hỏi làm gì?

Mặt Đoàn mừng rỡ:

- Thì con Quỳnh Hoa nó về chứ đâu, nó đi du học về kìa, dạo này đẹp quá trời, mà ra dáng trí thức lắm, bà con hàng xóm xúm lại hỏi nó quá trời luôn mày ơi.

Tôi mừng quá, bỏ giò chạy mặc cho thằng Đoàn gọi với theo, nhưng tới sân tự nhiên tôi quay lại. Lúc này người bị đụng là thằng Đoàn và người bị la là tôi.

- Trời ơi, mày làm cái gì chạy đi không chạy luôn, còn quay lại làm tao né không kịp.

- Tao tính sang mừng Hoa mà thôi.

- Ủa, vậy là sao?

- Thì tao, tao.....

- Tao tao cái gì không biết. Ấp a ấp ứng. Thương người ta gần chết. Mà không tranh thủ hả con trai khác tới rình mất nàng đó. Hông nhớ hồi còn học hả, cũng vì Hoa dễ thương nên tụi con trai trường mình chọc quá trời, còn bắt sâu với chuột thấy lên bàn Hoa. Khiến Hoa một lần khóc, một lần ngất xỉu luôn.

- Thôi mà đi cho cá ăn với tao, chiều tao đãi mà món cá Tai Tượng chiên xù. Săn lát đi vớt ốc bươu đen cho má tao làm món ốc nhồi thịt.

Nghe có cá chiên xù là khoái rồi, thằng Đoàn ừ lia, ừ lia.

Thật ra thằng Đoàn đâu cần nhắc, tôi cũng tự nhớ, mà nhớ như in, như khắc trong đầu hình bóng Hoa, cô bạn học trò giỏi giang, xinh đẹp.

Nói tới Hoa mà nhìn lại mình ngày trước, chênh lệch nhau quá. Nói về nhan sắc thì không bằng cũng được vì con trai có xấu hơn chút cũng không sao, chỉ là vấn đề học tập, Quỳnh Hoa lúc nào cũng đứng hạng nhất, còn tôi cứ lù lù đủ điểm qua kì thi. Dù vậy nhưng tôi được cái hiền lành, thật thà và luôn che chở cho kẻ yếu thế. Cũng nhờ vậy, mà Hoa mới làm bạn với tôi, mà còn thân hơn các bạn khác nữa.

Quỳnh Hoa có gương mặt tròn trịa, xinh xắn, hay mắc cỡ, nhất là sợ những con vật mềm mềm như sâu, rắn, chuột, ...Tụi con gái hình như đứa nào cũng vậy, chỉ có điều sợ nhiều hay ít thôi. Với Quỳnh Hoa thì ...

Mấy bữa trốn học đi đâu không biết mà hôm sau tụi thằng Tâm, thằng Tài có nguyên một ổ chuột con còn đỏ hỏn bỏ trong cái hộp cũng xinh xắn lắm, giờ ra chơi, chúng mang lên tặng cho Hoa:

- Cảm ơn hôm qua lớp trưởng báo cáo tụi này nghỉ không phép, có quà tặng nè.

Nói xong chúng mở cái hộp ra, mấy con chuột con lén ngهن trong cái hộp, Quỳnh Hoa hoảng hồn. Nhưng để giữ bình tĩnh, Quỳnh Hoa không la ó như

mấy bạn khác mà nhẹ nhàng:

- Máy bạn đem ra chỗ khác, tôi không thích giỡn như vậy đâu nhe.

Thằng Tâm lớn khi lắm, nó hiểu Quỳnh Hoa sợ dữ lắm rồi mà cố gắng trấn an, nó nắm đuôi một con lên quơ quơ trước mặt Quỳnh Hoa, cô bé nhìn trân trân rồi tái xanh mặt, ngất xỉu. Tôi ngồi gần đó đã chạy đến đỡ Quỳnh Hoa và quát như thể ấm ức từ nãy đến giờ:

- Tránh ra hết đi, giỡn gì kì cục quá vậy.

Tụi thằng Tâm cũng hoảng quá, tránh sang một bên để tôi đưa Quỳnh Hoa đi bệnh viện. Tôi bế Quỳnh Hoa chạy xuống cầu thang, sắp tới phòng Hành chính, tôi thở hổn hển vì mệt, cố lấy hơi nói với thầy Sang đưa Hoa đi viện. Tiếng cô giáo Thu dạy môn Sinh học cắt lời, Hoa chỉ bị hoảng sợ, có lẽ sắp tỉnh rồi đó, em đặt Hoa lên ghế Salon đỡ đi, rồi chạy xuống cắntin mua ly trà đường nóng. Cô ở đây thoa dầu cho Hoa.

Sau tiếng dạ gấp rút, tôi chạy xuống cắntin. Khi tôi quay lên với ly trà đường thì Hoa cũng đã tỉnh dậy:

- Hoa tỉnh rồi hả? Hoa không sao chứ? Uống miếng trà nóng cho khỏe nhe. Mặt Hoa còn xanh lắm.

- Hoa không sao, cảm ơn Vinh nhiều nhe.

Cô Thu nhắc:

- Hết giờ giải lao hơn 10 phút rồi, còn tiết cuối hai em lên học đi.

- Dạ.

Thấy Hoa còn yếu tôi định dìu nhưng bắt đầu thấy hơi ngượng nên thôi.

Giờ tan học, tôi không yên tâm để Hoa về một mình, nên đã thuyết phục cô ấy để tôi đưa về. Thật sự, tôi đã để ý Hoa từ lâu mà không dám nói, nhìn dáng người mảnh khảnh, yếu đuối ấy làm tôi luôn muốn che chở, bảo vệ. Trên đường đưa Hoa về, tôi lặng thinh một đoạn mới dám nói chuyện với Hoa:

- Nào giờ Vinh không nói chuyện với Hoa, vì sợ Hoa chê Vinh con nhà nghèo mà còn học dở.

- Sao Vinh nói vậy, nhìn Hoa giống kiểu người vậy à. Nghèo không là cái tội, học dở cũng có thể khắc phục được.

- Gần tới thi tốt nghiệp rồi, chắc khắc phục không kịp quá.

- Vậy để trả ơn cho Vinh đã cứu Hoa hôm trước, Hoa sẽ kèm môn Toán, Lý cho Vinh. Cố gắng học, Hoa tin Vinh sẽ đậu thôi. Mà nếu đậu, Vinh có tính học Đại học không?

- Cũng có

- Vinh thi ngành gì?

- Nuôi trồng Thủy sản, còn Hoa, Hoa định thi vào trường nào?

- Hoa thích học nghiên cứu chế biến thức ăn cho động vật, loại thức ăn bổ dưỡng giúp động vật nhanh lớn mà không độc hại cho con người khi ăn thịt chúng.

- Vậy, nếu sau này Vinh có nuôi động vật, Hoa bán thức ăn giá ưu đãi nhe.

- Chuyện nhỏ thôi mà.

Sau ngày hôm đó, tôi tình nguyện làm tài xế xe đạp cho Hoa đến khi ra trường. Kỳ thi tốt nghiệp đến, hoa phượng cũng đang rộ lên, ửng đỏ góc sân trường.

Hoa nhìn tôi bằng ánh mắt động viên, rồi cổ vũ:

- Hơn một tuần nữa là đến kì thi rồi, cố lên.

Tôi ngại ngùng:

- Ừm...

Trải qua kì thi khó khăn, tuy không đạt điểm cao nhưng tôi cũng đã vượt qua,

còn Hoa thì đậu điểm cao nhất trường.

Sau đó cả hai cũng cùng bước vào kì thi Đại học, Hoa nhận được học bổng du học, tôi cũng đậu nhưng vì không có điều kiện nên đành về quê làm ruộng, trồng trọt, chăn nuôi. Ngày Hoa đi du học tôi vét hết số tiền dành dụm mua vé xe lên Sài Gòn tiễn Hoa, nhưng tới sân bay, thấy bạn bè, gia đình Hoa đông quá, tôi đã đứng ở xa nhìn, tôi thấy Hoa nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó, bốn năm qua tôi luôn mong lần Hoa nhìn lại là tìm tôi.

Tôi nhớ Hoa từng nói rằng, làm nghề gì chân chính thì đều tốt và đều có thể trở nên giàu có, chỉ cần mình tận tâm với nó. Tôi lấy đó làm động lực và cố gắng làm việc, càng lúc tôi càng thấy Hoa nói đúng. Tôi làm giàu vì gia đình, vì mình và vì Hoa. Người đàn ông khi yêu một cô gái chân thành phải biết nghĩ tới tương lai. Là người có thể bảo vệ người con gái mình yêu suốt cuộc đời, cho cô ấy cuộc sống hạnh phúc và cho cô ấy được tự hào về mình.

Tuy tôi không giàu nhưng đã có đủ điều kiện mình đặt ra ngày trước. Mô hình chăn nuôi của tôi ngày càng lớn. Tôi được người dân yêu mến và được các cấp chính quyền khen tặng: Thanh niên nông thôn sản xuất giỏi. Cuộc sống gia đình một tay tôi gánh vác, ai cũng thúc giục tôi cưới vợ, nhưng tôi im lặng. Có lẽ thằng Đoàn là người hiểu điều đó.

Thật lạ, dù tôi có thành công nhưng với Hoa tôi luôn thấy mình bé nhỏ, tự ti. Thằng Đoàn đã giúp tôi tạm gác lại sự tự ti của mình. Tôi đến nhà Hoa, nhưng chưa vào trong, đứng nép ngoài bụi bông giấy như một tên trộm, thằng Đoàn đứng sau lưng cứ đẩy tôi ra. Chưa kịp xuất hiện, tôi lại dừng lại vì có chiếc xe hơi trờ tới trước cổng, một anh chàng đẹp trai bước xuống xe. Lòng tôi thấy chạnh lại. Người ấy chắc chắn đến tìm Hoa. Tôi thấy Hoa bước ra chào anh ta, và tôi quay về.

Chiều hôm đó, Hoa đến tìm tôi khi tôi đang cho đàn heo ăn. Hoa hỏi tôi:

- Chào bạn, mình có bán thức ăn bổ dưỡng cho heo, giá rẻ, bạn có mua không?

Giọng nói ngọt ngào, hiền lành mà hơi dạn dĩ hơn xưa đến từ sau lưng. Tôi lại ngượng ngùng:

- Ủ, ừ mua chứ

- Hoa giỡn thôi, tuần sau Hoa mới đi làm mà. Ủ, sao hồi sáng Vinh đến nhà Hoa rồi đi về vậy?

- Ủ, Vinh chỉ tình cờ đi ngang thôi hà.

- Vậy hả?

Tôi nghe hai tiếng “Vậy hả” của Hoa có gì đó hơi thất vọng. Nhưng anh chàng hồi sáng xứng với Hoa hơn. Còn với tôi có lẽ Hoa chỉ hơi mến tôi vì tôi đã từng cứu Hoa. Tôi lạnh lùng đuổi khéo Hoa về, diện cố nói đi cho cá ă. Tôi thấy nỗi buồn vương trong đôi mắt Hoa, cô ấy lặng lẽ bỏ về nhưng tôi không biết làm gì hơn.

Một tuần sau Hoa đi, thằng Minh Đoàn đem lại bức thư của Hoa cho tôi.

“Vinh!

Hoa chưa bao giờ quên tiếng Vinh thở hỗn hển khi bế Hoa xuống khỏi 63 bậc thang, thật ra Hoa đã mơ hồ tỉnh lại từ lúc đến những bậc thang cuối, nhưng Hoa còn mệt và muốn nằm yên trên đôi tay đen đúa nhưng rất rắn chắc và ấm áp.

Hôm Hoa ra sân bay để đi học, Hoa cảm giác Vinh ở gần đó, nhưng Hoa tìm mãi trong đám đông mà không thấy Vinh. Hoa cảm giác được tình cảm của Vinh dành cho Hoa, nhưng chưa bao giờ Vinh chịu nói ra. Có thể Vinh không học giỏi nhưng Vinh đã lao động giỏi, có thể Vinh xấu nhưng vòng tay Vinh luôn ấm áp và che chở cho Hoa. Vinh biết không tót Hoa bỗng bênh trong gió khi cùng Vinh đi dưới hàng phượng vĩ đỏ rực. Hoa biết mình thích Vinh. Hoa biết mùa phượng của ngày ấy không trở lại. Nhưng nếu cảm giác của Hoa là đúng, Hoa hi vọng Vinh sẽ nói điều Vinh ấp ủ hơn bốn năm qua. Hoa sẽ đợi.”

Với bức thư cảm động này của Hoa mà tôi có thể thờ ơ được nữa thì quả đúng là hèn nhát. Tôi không thể để người mình yêu chờ mãi như vậy được.

Tôi đã đến bên Hoa vào ngày chủ nhật tuần kế đó, tôi mang theo cánh hoa

phượng khô và một chiếc hộp nhỏ. Chiếc hộp không chứa chuột mà là chữ cả tình yêu của tôi:

- Anh cũng đã đợi em về.

Tôi thấy nước mắt em ấy ứa ra, không chờ được tôi đã ôm em và thầm thì: “Chúng ta đã chờ nhau hơn bốn năm qua, anh đã đến bên em đây, em không phải chờ nữa, làm vợ anh nhe!”.